

Maggie Stiefvater
FOREVER

Copyright © 2011 by Maggie Stiefvater
All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc.,

557 Broadway, New York, NY 10012, USA

Translation © 2012 by Diana Ghaniová

Poetry translation © 2012 by Milan Richter

Jacket design © 2012 by Christopher Stengel

Slovak edition © 2012 by Ikar

ISBN 978-80-551-2859-7

Pre tých, čo si zvolili „áno“

Ach der geworfene, ach der gewagte Ball,
füllt er die Hände nicht anders mit Wiederkehr:
rein um sein Heimgewicht ist er mehr.

Hodená lopta, hľa, sa smelo vznáša,
jej návratu sú dlane plné:
o číru váhu domova je ťažšia.¹

Rainer Maria Rilke

¹ Záverečné verše z básne *Trinásta odpoveď*. Erike [Mittererovej – doplnil prekladateľ] k sviatku chvály (Ragaz 24. augusta 1926), prel. Milan Richter.

Dokážem byť veľmi ticho.

Náhlenie ničí pokoj. Netrpezlivosť kazí lov.

Doprajem si čas.

Mlčky kráčam temnotou. V lesnom vzduchu sa vznáša prach, mesačné svetlo presvitá cez konáre stromov a vytvára z čiastočiek súhvezdia.

Ozýva sa iba môj dych, nadychujem sa pomaly pomedzi vy-cerené zuby. Laby mi nečujne kráčajú po vlhkej lesnej zemi. Zavetrím; započúvam sa do tlkotu vlastného srdca, ktorý pre-hlušuje zurčanie neďalekého potôčika.

Pod nohou mi zapraská suchá vetvička.

Zastanem.

Čakám.

Opatrne zdvihnem labu z vetvičky. Potichu, hovorím si. Vlast-ný dych mi pripadá chladný. Donesie sa ku mne akýsi šuchot; pritiahne moju pozornosť. Žalúdok mám prázdny, stiahnutý.

Poberiem sa ďalej do temnoty. Nastražím uši, vyplašené zviera je niekde nablízku. Vysoká? Do noci sa ozve cvrlikanie nočného hmyzu. Srdce mi prudko tlčie. Aké je veľké? Ak je zra-nené, neprekáža, že lovím sama.

Čosi sa mi obtrie o rameno. Niečo mäkké, jemné.

Najradšej by som sa mykla. Najradšej by som sa obrátila a zovrela to v zuboch.

Ostanem ticho. Na dlhú chvíľu zmeraviem, napokon obrá-tim hlavu a pozriem sa, čo sa mi zľahka dotýka ucha.

Neviem to pomenovať. Vznáša sa to vo vánku, dotýka sa ma to znovu a znovu. Trápiť si myseľ, chcem určiť, čo je to.

Papier?

Nechápem, čo tu robí, prečo visí z vetvy ako list, hoci to nie je list. Zneistiem. Na zemi sa povalujú predmety napáchnuté neznámym nepriateľským pachom. Zvlečená koža nejakého nebezpečného zvieraťa. Odtiahnem sa, vykrútim papuľu. Zrazu zazriem svoju korisť.

Ibaže to nie je vysoká.

Je to dievča, so stonaním sa zvíja na zemi, v pästiach zviera blato. Jej svietivo biela pokožka v mesačnom svite ostro kontrastuje s okolitou tmou. Sála z nej strach, mám ho plné nozdry. Som celá nesvoja, chlpy na krku mi vstávajú dupkom. Nie je vlčica, ale páchne tak.

Zakrádam sa k nej.

Nepočuje ma.

Keď otvorí oči, stojím rovno pred ňou, takmer sa jej dotýkam ňufákom. Predtým mi slabo dýchala do tváre, teraz prestala.

Dívame sa na seba.

S každou sekundou sa väčšmi naježím.

Zatne päste. Keď sa pohne, vonia menej ako vlk a viac ako človek. Vnímam nebezpečenstvo.

Vycerím na ňu tesáky, trochu cúvnam. Myslím iba na ústup medzi stromy, túžim sa od nej vzdialiť. Zrazu si spomeniem na papier visiaci zo stromu a zvlečenú kožu na zemi. Som uväznená medzi neznámou a cudzím tvorom za svojím chrbtom. Prikrčím sa, bruchom sa dotýkam porastu, chvost mám vtiahnutý medzi nohami.

Pomaly zavrčím, najskôr vrčanie vychutnám na jazyku.

Keď vykríkne, zabijem ju.

1 | GRACE

Takže som vlkolak a zlodejka.

V ľudskej podobe som sa ocitla na kraji Hraničného lesa. Netušila som na ktorom; stromy sa ťahali doďaleka. Ako vlčica by som ich poľahky prešla, ako dievča nie. Bol príjemný teplý deň, na minnesotské pomery vlastne krásny. Teda ak sa človek neocitol nahý v lese.

Bolelo ma celé telo. Mala som pocit, akoby sa mi kosti premenili na plastelínu, potom znovu na kosti a zasa na plastelínu. Svrbela ma celá pokožka, najviac na členkoch, lakťoch a kolenách. V jednom uchu mi zvonilo, krútila sa mi hlava, bola som nesústredená. Mala som zvláštny pocit dejà vu.

Moje nepohodlie znásobovalo vedomie, že som nielen nahá a stratená v lese, ale aj nahá v lese blízko civilizácie.

Okolo mňa lenivo krúžili muchy. Vystrela som sa a obzrela si okolie. Zazrela som zadné steny niekoľkých malých domov tesne za stromami. Pri nohách mi ležalo roztrhané čierne vreće na smeti, okolo sa váľal jeho obsah. Vyzeralo to podozrivo – ako moje raňajky. Nechcela som o tom veľmi premýšľať.

Vlastne som netúžila premýšľať o ničom. Myšlienky sa ku mne vracali v útržkoch, plávali mi do vedomia ako napoly zabudnuté sny. Spomínala som si, že som sa už veľa rás ocitla v tejto situácii – v okamihu znovuzrodenia do podoby človeka – a to v rôznom prostredí. Pomaly mi dochádzalo, že tento rok som sa nepremenila prvý raz. Nepamätala som si nič, čo sa dialo medzitým. Teda takmer nič.

Zažmúrila som oči. Pred sebou som mala jeho tvár, žlté oči, tmavé vlasy. Spomenula som si, ako mi zvieral ruku, ako

som sedela pri ňom v aute, ktoré už podľa mňa nejestvovalo. Nevedela som si však spomenúť na jeho meno. Ako som naň mohla zabudnúť?

V diaľke som začula ozvenu vrždiacich gúm. Zvuk sa pomaly vzdaloval, voz prešiel popri mne a pripomenul mi, ako blízko je skutočný svet.

Otvorila som oči. Nesmiem naňho myslieť. Jednoducho nemôžem. Všetko by sa vrátilo. Na všetko by som si spomenula. Musím sa sústrediť na to, čo je tu a teraz.

Mala som na výber niekoľko možností. Mohla som sa stiahnuť do teplého jarného lesa a dúfať, že čoskoro sa opäť premením na vlka. Najhoršie bolo, že v tejto chvíli som sa cítila úplne ľudsky. Ostávala mi teda druhá možnosť, spoľahnúť sa na zľutovanie obyvateľov malého modrého domu pred sebou. Koniec koncov, už teraz to vyzeralo, že som si pochutnala na ich odpadkoch, a podľa všetkého aj na odpadkoch susedov. Tá možnosť však predstavovala mnohé problémy. Hoci som teraz človek, ktovie, dokedy ním ostanem. Navyše som bola nahá, práve som vyliezla z lesa. Netušila som, ako to vysvetlím, aby ma neodviezli do nemocnice ani na policajnú stanicu.

Sam.

Zrazu som si spomenula na jeho meno a na tisíc ďalších vecí: básne, čo mi neisto šepkal do ucha, gitaru v jeho rukách, tieň na jeho kľúčnej kosti, knihu, ktorej stránky pohládzal prstami. Pred očami som mala farbu stien kníhkupectva, jeho šepot spoza vankúša, zoznam predsavzatí, čo sme si spísali. A aj všetko ostatné: Ráchel, Isabel, Olíviu, Sama a Cola. To, ako predtým mňa Tom Culpeper hodil mŕtveho vlka.

Rodičia. Božemôj, rodičia! Spomenula som si, ako som stála v kuchyni, cítila, ako sa zo mňa driape vlk, ako sme sa pohádali pre Sama. Ako som si napchala do batoha oblečenie a utiekla k Beckovi. Ako som sa zadúšala vlastnou krvou...

Grace Brisbanová.

Vo vlčej podobe som na všetko zabudla. Stane sa mi to znova.

Zrazu bolo pre mňa náročné stáť. Kľakla som si, objala si kolená holými rukami. Po prstoch na nohách mi prebehol pavúk, nestihla som ho odohnať. Nad hlavou mi spievali vtáky. Na zemi tancovali horúce slnečné lúče. Pomedzi mladé listy na konároch stromov v záhrade sa preháňal teplý jarný vánok. Les okolo mňa akoby vzdychal. Kým som bola preč, príroda sa ďalej menila ako vždy. Teraz som sa však vrátila ako drobná, nepatrná súčasť reality, netušiac, kam patríam a čo mám robiť.

Vlasy mi nadvihol jemný vánok, priniesol ku mne slabú vôňu syrových suchárov. Napadla mi ďalšia možnosť. Pekné počasie v niekom zjavne vzbudilo optimizmus, takže vyvesil vypraté oblečenie na šnúru v záhrade pri dome. Prebehla som očami po šatách povievajúcich vo vetre. Rad popripínaných možností. Nech už v dome býval ktokoľvek, zjavne nosil o pár čísel väčšie veci. Jedny šaty však mali okolo drieku akúsi stuhu, takže by som si ich mohla obliecť. Teda okrem toho, že ich musím ukradnúť.

Urobila som už veľa vecí, ktoré by mnohí nepovažovali za správne, ale nikdy som nekradla. Nie takto. Nie niečie šaty, ktoré ktosi ručne vypral a zavesil na šnúru. Zazrela som aj spodnú bielizeň, ponožky a obliečky, čo znamenalo, že sú asi veľmi chudobní a nemajú na sušičku. Naozaj niekomu ukradnem nedeľné šaty, aby som sa dostala do Mercy Falls? Naozaj som sa tak zmenila?

Vrátim ich, keď sa dostanem domov.

Zakrádala som krajom lesa v úsilí dovidieť lepšie na svoju korisť. Pripadala som si obnažená, bledá. Vôňa syrových suchárov, ktorá ma sem asi privábila ešte vo vlčej podobe, mi prezradila, že niekto je doma. Nikto by neodišiel od takej vône. Vnikala mi do nosa a nemohla som myslieť na nič iné. Prinútila som sa sústrediť na to, čo ma trápilo. Nepozerajú tí, čo pečú sucháre, do okna? Nedívajú sa susedia? Ak budem šikovná, nemusia ma zazrieť.

Zadný dvor mojej nešťastnej obete bol rovnaký ako všetky ostatné v okolí Hraničného lesa, zaprataný zvyčajnými

vecami: boli tu podpery pre paradajky, ohnisko vyhrabané rukami, televízna anténa s nikam nevedúcimi drôťmi. Zazrela som aj kosačku napoly skrytú pod plachtou, popraskaný bazénik pre deti, plný piesku, a zopár kusov záhradného nábytku s vankúšikmi so slnečnicovou potlačou. Samé predmety, za ktoré sa nedá skryť.

Na druhej strane, nevšimli si, že vlk im uchmatol smeti zo schodov vedúcich k zadným dverám. Hádám nezazrú ani nahé dievča, čo strhne šaty zo šnúry.

Zhlboka som sa nadýchla a chvíľu som si želala radšej robiť niečo jednoduché, napríklad odpovedať na otázku v kvíze Kalkulus alebo odliepať leukoplast z nevyholenej nohy. Vzápätí som vbehla do dvora. Kdesi sa zúrivo rozštekala malý pes. Zovrela som šaty v ruke.

Odohralo sa to rýchlo. Opäť som bola v lese, v pästiach som stískala ukradnuté oblečenie a sťažka lapala dych, skrytá za čosi, čo mohol, ale nemusel byť jedovatý sumach pálkový.

Ktosi v dome okríkol psa: „Buď ticho, lebo ťa vyhodím k tým odpadkom!“

Pomaly som sa upokojovala. Napokon som si vinovato a zároveň triumfálne pretiahla šaty cez hlavu. Boli pekné, modré kvetované, hoci trochu príľahké do tohto počasia a ešte vždy vlhké. Musela som si ich vzadu poriadne stiahnuť, aby na mne neviseli. Konečne som vyzerala celkom normálne.

O pätnásť minút nato som iným susedom ukradla zo zadných schodov dreváky (na podpäťok jedného sa prilepil psí výkal, asi preto ich vyložili von), a vzápätí som už nenútene kráčala popri ceste, akoby som tu bývala. Vďaka vlčím zmyslom, ktorým som sa poddala, ako ma to naučil Sam, som si mohla vytvoriť o okolí oveľa podrobnejšiu predstavu ako očami. Napriek tomu som netušila, kde vlastne som. Vedela som iba jedno: Nie som nikde pri Mercy Falls. Mala som však plán. Musím odtiaľto vypadnúť, skôr než niekto spozná svoje šaty a dreváky. Musím nájsť nejakú firmu alebo pamiatku, čo

mi prezradí, kde sa nachádzam, ešte predtým, ako mi dre-
váky urobia otlak. A potom sa nejako dostanem k Samovi.
Nebol to najlepší plán na svete, ale iný som nemala.

2 | ISABEL

Rátala som utorky a vnímala, ako plynie čas. Tri utorky, kým
sa skončí škola a začnú letné prázdniny. Sedem utorkov, od-
kedy Grace zmizla z nemocnice. Päťdesiatdeväť utorkov, kým
zmaturujem a vypadnem z Mercy Falls v Minnesote.

Šesť utorkov, odkedy som videla naposledy Cola St. Clairu.

Utorky boli v domácnosti Culpeperovcov najhoršie dni
v týždni. Dni hádok. U nás sa mohla hádka strhnúť každý
deň, ale v utorok to bolo isté. Bolo to tak už skoro rok, od
bratovej smrti. Po dvojhodinovom rodinnom maratóne v kri-
ku cez dve poschodia a maminej hrozbe, že sa rozvedie, za-
čal s nami otec opäť chodiť na sedenia. Každú stredu to
vyzeralo rovnako: mama sa navoňavkovala parfumom, otec
konečne odložil telefón a ja som sedela v jeho obrovskom
modrom športovom úžitkovom aute a usilovala sa predstie-
rať, že kufor už nesmrdí ako mŕtvy vlk.

V stredu sme sa všetci správali najlepšie. Niekoľko hodín
po sedení – večera v St. Paul, bezmyšlienkovité nakupovanie
alebo film v kine – to bolo krásne, priam dokonalé. A potom
sa všetci začali od tohto ideálu postupne vzdávať. V utorok
opäť hrozili výbuchy a pästné súboje.

Zvyčajne som sa usilovala nebyť v utorok doma. Dnes
som sa však stala obeťou vlastnej nerozhodnosti. Keď som
prišla domov zo školy, nevedela som sa prinútiť zavolať
Taylor alebo Madison a niekam vypadnúť. Minulý týždeň
som bola s oboma a ich kamarátmi v Duluthe. Minula som
dvesto dolárov na topánky pre mamu, sto dolárov na trič-
ko pre seba a nechala som jedného z chlapcov, aby minul

treťinu tejto sumy za zmrzlinu, ktorú sme nakoniec ani nejedli. Vtedy sa mi zdalo, že to nemá nijaký zmysel, azda okrem toho, že som šokovala Madison gavalierskym vyťahovaním kreditky. Teraz mi to pripadalo rovnako nezmyselné: topánky ležali opustené konča maminej postele, tričko mi doma vôbec nesedelo a nemohla som si spomenúť, ako sa tí chalani vlastne volali. Vedela som len, že meno jedného sa začína na J.

Mohla som si zvoliť aj druhý najobľúbenejší spôsob trávenia času: nasadnúť do svojho športového úžitkového auta, zaparkovať niekde na zarastenej poľnej ceste, počúvať hudbu, na nič nemyslieť a predstierať, že som niekde inde. Zvyčajne som tým zabila dosť času, takže keď som sa vrátila, mama si už išla ľahnúť a najhorším hádkam bol koniec. Smiešne, v Kalifornii som mala oveľa viac možností niekam vypadnúť, ale vtedy som ich nepotrebovala.

Najradšej by som zavolala Grace a išla s ňou do mesta, alebo sa usadila u nej na pohovke a dívala sa, ako si robí úlohy. Netušila som však, či sa to ešte niekedy stane.

Tak dlho som uvažovala nad rôznymi možnosťami, až som zmeškala príležitosť uniknúť. Stála som v hale s telefónom v ruke. Akoby čakal, že mu dám nejaký príkaz. Zrazu po schodoch zišiel otec. Mama práve odchýlila dvere do obývačky. Ocitla som sa v zajatí studeného a teplého frontu. Nemohla som urobiť nič, iba dobre zaprieť dvere a dúfať, že záhradného trpaslíka neodfúkne.

Pripravila som sa na najhoršie.

Otec ma potľapkal po hlave. „Ahoj, zlatko.“

Zlatko?

Prekvapene som zažmurkala. Prešiel okolo mňa, mocný a pohotový ako obor vo svojom hrade. Bolo to, akoby som sa vrátila v čase o rok dozadu. Civela som naňho; zastal vo dverách obývačky pri mame. Čakala som, kedy sa začnú podpichovať. Namiesto toho sa pobožkali.

„Čo ste spravili s mojimi rodičmi?“ vyhrkla som.